

бждемъ хвърлени долу въ рѣката. А книгитѣ и шапнитѣ ни често хвърчаха изъ въздуха.

Въ гимназията постъпихъ, като ученикъ въ I кл., презъ есента на 1884 г. Тогава нѣмаше още отдѣлно прогимназии. Направи ми впечатление, че при записването братъ ми, офицера, плати една рубла за такса! Директоръ на гимназията бѣше Василь Атанасовъ, училъ химия въ Прага. Учители имаше доста и мнозина отъ тѣхъ бѣха чехи. Нѣкои отъ последнитѣ, като Влад. Шакъ, Г. Монинъ, Херм. Шкорпилъ — стариятъ, сж ми преподавали въ долнитѣ класове. Последниятъ ни бѣше учителъ по естествена история и география въ I-ви класъ. За него съмъ запазилъ много добри спомени. Той имаше особенъ начинъ за преподаване и изпитване. Обръщане внимание повече на практиката. Ние го обичахме, понеже ни водеше често на екскурзии. Отъ него възприехъ, може-би, обичьта си къмъ естественитѣ науки и природата. Понеже не владѣеше още добре български, често ставаха смѣшки.

Презъ пролѣтѣта на следната учебна година стана нѣщо като бунтъ въ гимназията, което, ние малкитѣ, не разбрахме за какво е. Това докара и смѣната на директора.

Въ началото на 1885/86 г. не учихме. Обяви се Съединението, а наскоро следъ това и Сръбско-българската война. Голѣмо въодушевление владаше между насъ — ученицитѣ, които бѣхме се отдали всецѣло на обществена служба: да нищимъ конци отъ платно и да разнасяме телеграмитѣ за хода на боеветѣ.

До четвърти класъ занятията не бѣха трудни и азъ учихъ безъ особенъ интересъ. Съзнанието дойде въ горнитѣ класове. Тогава имахме много добри учители, нѣкои отъ които ни преподаваха учебната материя дори по университетски курсъ. Ще спомена отъ тѣхъ следнитѣ: Стариятъ общественикъ и писателъ, Дим. Мишевъ — по български езикъ и литература; Мих. Квартирниковъ — по математическитѣ предмети; Ив. Радославовъ — по история и география; Ст. Лафчиевъ — по геометрия и руски; Н. Калчевъ — по физика; Г. Баламезовъ — по философия и т. н. Класенъ наставникъ презъ последнитѣ петъ години ни бѣше учителтъ по естествени науки, Ив. Мавровъ. Той е оста-